

KDY 1/2 JE ÄCELOVÄŠK DLOUHO SÄ•M...

PÄjtek, 28 prosinec 2012

PÄ™jeu vám milý a PÄ™ijemný veÄ•er, nespavé bludiÄ•ky. Je dnes krásná noc, noc jedna z posledních v tomto roce. VÄ™Ä™ím mnou PÄ™ijdete na společnou notu nejen v hudbě, ale i následném povídání. KaÄ¾doroÄ¾ jsou poslední dny roku nesmírně zátÄ¾í. Pronásleduje nás PÄ™emíra práce, stres, jsme unaveni, snažíme se všechno stihnout, zvládnout.

Zcela zákonitě nám pak teÄ¾ou nervy, a když všechno je hotovo, nastává kouzelný - i když krásný - Ä•as loučení se se starým rokem a vítání nového. Ale je i plno lidí, kteří jsou právě teÄ¾ z něčeho smutní, bezradní, cítí s opožděním. Určitě byste vyjmenovali plno podobných témat - Nic se neví tak horké, jak se to uvažuje, KaÄ¾ bolest jednou PÄ™ebolí... A plno dalších. Jenže podobně nepomáhají, někdy to zvládne i návrat - snaží se smutného vyslechnout, potěšit. Já taky pár svých známých oběma a pár jich bylo u mě. PÄ™eťte si, co jsem právě začala: Jsem už "dáma v letech", takže některé mé známé jsou už opravdu staré. Lída, donedávna do se mající a velmi Ä•inorodá intelektuálka - oslavila zrovna 76, narozeniny. Dlouho jsme se neviděly, víceméně jsme si jen psaly, PÄ™ípadně si někdy zavolaly. Kdysi dávno jsme spolu nějakou dobu i pracovaly. Zavolala jsem jí a zeptala se, zda mohu PÄ™íjet na návrat. Druhý den jsem zazvonila u jejích dveří. A od toho okamžiku, PÄ™átelé, pro mě neskutečné trápení. Trápení, se kterým si nevím rady. To, že byla poloviční nečistá, bych brala. Ve stáří Ä•lově. Ale PÄ™ímo mě praštil zápach, který se z bytu linul. A když jsem vešla dovnitř, s hrůzou jsem se dívala, všude, zcela všude, pobíhají hejna brouků. Po zemi bylo plno papírků, které se Ä•ernaly nachytanými malými i většinou exempláři. Švábi... Rozzářená mě vítala: "To jsem ráda, že tě vidím, jen si odlož sednout. Já hned něco dobrého udělám!" Neumíte si PÄ™edstavit, do jakých rozpaků a hrůz nás uvedly tyto bÄ¾né věci. Dostala jsem kafe a na talířku pečivo. Nedívala jsem se, se sebezapřením jsem kafe vypila, popovídala snažila nemyslet na to, co všechno na mě asi v téhle chvíli leze. Všude byla špína. Taková ta stará, mastná... zbytky, odpadky. Na posteli bylo opravdu špinavé povlečení... x x x Bylo mi jí strašně líto. Není už schopna. Je sama, nemocná, nikoho nemá. Když byla mladší, byla na to pyšná, že nikoho nepotřebuje. Dnes si to nejspíše ani neuvědomuje, prostě si na to nějak zvykla. Ráda bych jí pomohla. A nejen já sama, ale budu muset do "akce" zapojit i pár úadů. Ano, budu se snažit. Víte, udělám to vlastně tak trochu ziskuchtivě - Ä™íkám si, že jestli se dostanu do podobné situace já, třeba se najde někdo, kdo mi to pak vrátí… d@niela